

ת"פ (חיפה) 40209-06-24 - מדינת ישראל ע"י נ' יאיר מוזס (עציר) ע"י

ת"פ (חיפה) 40209-06-24 - מדינת ישראל ע"י נ' יאיר מוזס ע"י שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 40209-06-24

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד מיטל מורג

נגד

יאיר מוזס (עציר) ע"י

ב"כ עו"ד פארס פלאח

בית משפט השלום בחיפה

[13.11.2024]

כבוד השופט אחסאן חלבי

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו, בעבירות שעניינן כניסה למקום תפילה לשם ביצוע עבירה, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (שתי עבירות) וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין (שתי עבירות).

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 13.6.2024, בשעה 03:00, נכנס הנאשם לבית כנסת "צאנז" ברחוב מיכאל 32 בחיפה (להלן: "בית הכנסת"), על ידי פתיחת דלת בית הכנסת שהייתה סגורה אך לא נעולה, וכניסה לתוכו. הנאשם נטל מתוך ארונית סגורה נרתיקים שונים ובתוכם שני זוגות תפילין וטלית, בשווי של 10,000 ₪, ועזב את בית הכנסת. בהמשך לכך, בשעה 4:45, שב הנאשם ונכנס לבית הכנסת, באותה הדרך, ונטל נרתיקים שבתוכם שני זוגות תפילין, טלית וסידור, בשווי של 12,000 ₪, ועזב את בית הכנסת (במאמר מוסגר, ולמען הסדר הטוב, יוער כי בעובדות כתב האישום נכתב שהנאשם "התפרץ" לבית הכנסת, אולם הוראת החוק שיוחסה לו, ובה הורשע, היא כאמור הוראת סעיף 406(א) לחוק העונשין שעניינה כניסה למקום תפילה (או מקום מגורים) ולא הוראת סעיף 406(ב) לחוק העונשין שעניינה התפרצות למקום תפילה (או מקום מגורים)).

טיעוני הצדדים לעניין העונש

3. בטיעוניה בכתב ובעל פה, התייחסה המאשימה לנסיבות ביצוע העבירה, לערכים החברתיים שנפגעו, ולשיקולי הענישה, ועתרה לקבוע, לאחר הפניה לרמת הענישה הנוהגת לשיטתה, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לאחר התייחסות לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1) ולעונש המאסר המותנה שרובץ לפתחו (ת/2), אך גם להודאתו ולנטילת האחריות על המעשים, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר, לצד עונשים נוספים ופיצויים למתלונן שרכושו לא הושב אליו.

4. בא-כוח הנאשם עמד בתחילת דבריו דווקא על נסיבותיו האישיות של הנאשם וציין כי מדובר במי שסובל מסכיזופרניה פרנואידית, דר רחוב ומכור לסמים, שלא נמצא בקשר עם בני משפחתו. נסיבות אלו, כך לפי ההגנה, הצדיקו ומצדיקות הליך טיפולי-שיקומי, שלמרבה הצער לא התאפשר. עוד נטען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, וחסך זמן שיפוטי יקר, וכי רכוש שנגנב מבית הכנסת הוחזר. בשים לב לטענות אלו, ולאחר הפניה למספר גזרי דין בעבירות דומות, ביקש בא-כוח הנאשם לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לעניין העונש בתוככי המתחם, ביקש בא-כוח הנאשם לקבוע אותו ברף התחתון, תוך הפעלה חופפת של עונש המאסר המותנה. יוער כי ההגנה לא הגישה כל ראיה מטעמה לעניין העונש, גם לא לעניין התחלואה הכפולה ממנה סובל הנאשם, כפי שנטען. כמו כן, לא נתבקש תסקיר מטעם שירות המבחן.
5. הנאשם מסר את הדברים הבאים: "ראשית, רוצה לומר מה שעה"ד אמר, שאני אדם חולה בעל תחלואה כפולה. אני מוכר לממסד כנכה 100%. באותו שבוע של האירוע השתחררתי מבי"ח פסיכיאטרי עם מצב נפשי רעוע מאוד. בחקירה הראשונה שלי הודיתי בכל, ממה שזכרתי. החזרתי את כל הדברים. אצלי כל יום במעצר הוא כמו חודש. אני לא אדם רגיל. אני מקווה שמידת הרחמים וההבנה יעמדו עמי. אני מבקש סליחה על הכול".
- דיון והכרעה
6. עקרון ההלימה עומד בבסיס הענישה בפלילים, כך שיתקיים "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". על פי המתווה שנקבע בחוק, ולאחר הקביעה אם המסכת העבריינית היא בגדר אירוע אחד או יותר, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
7. כתב האישום מייחס לנאשם שתי עבירות שעניינן כניסה לבית הכנסת וגניבה מתוכו, אולם מדובר במעשים שבוצעו במועדים סמוכים מאוד, באותו הלילה ובהפרש של שעה ומקצת ביניהם. על כן, יש להשקיף על המעשים כאירוע אחד, ומשכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.
8. הוראות החוק אותן הפר הנאשם מבקשות להגן על זכות הקניין, על הביטחון האישי, וכן על מקומות תפילה, כאשר המחוקק בחר להעניק למקום תפילה מעמד דומה למקום מגורים (בשונה ממקומות אחרים שמוגדרים בסעיף 407 לחוק העונשין). ברי כי במעשי גניבה ממקום תפילה יש משום "קלון ושפלות" (ע"פ (מחוזי חיפה) 14386-02-13 מדינת ישראל נ' איזנברג [פורסם בנבו] (7.4.2013)). בנוסף, הוראות החוק מבקשות להגן על תחושת הביטחון בקרב הציבור ועל אינטרסים ציבוריים רחבים יותר, לרבות עלויות ביטוח ומיגון.

9. הנאשם ביצע את העבירה לבדו, ומעובדות כתב האישום לא ניתן ללמוד על תכנון שקדם לביצוע העבירות, אם כי יש להדגיש את החזרה לאותו המקום וביצוע אותה עבירה ממש, פעם נוספת. כתוצאה מהמעשים נגרם נזק בפועל, בנטילת הרכוש יקר הערך, אישית וכספית, מבית הכנסת, כאשר רק חלקו של הרכוש הושב. מנגד, ולגבי הנזק הפוטנציאלי מהמעשים, הסיכוי לעימות בין המתפרץ למאן דהוא במקרה דנן אינו גבוה, הן לאור כך שמדובר במקום תפילה ולא במקום מגורים, והן לאור השעה.
10. יש לציין, ובכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, כי הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה נותרו עלומות, משלא צוינו במסגרת עובדות כתב האישום שבו הודה הנאשם והורשע, ומשלא הובאו ראיות בעניין זה בשלב הטיעונים לעניין העונש. הטענה שלפיה הנאשם סובל מתחלואה כפולה עלתה כטענה בעלמא, ומובן כי לא ניתן להסתמך עליה כרכיב בעת קביעת מתחם העונש ההולם. הוא הדין גם לגבי נסיבות נוספות שמנויות בסעיף 40ט, סעיפים קטנים (6) ו-(7), לחוק העונשין, שלא נמצא להן ביסוס ואף לא נטענו על ידי ההגנה באורח מפורש.
11. למותר לציין, כי בסעיף 406 לחוק העונשין קיימת אבחנה בין כניסה למקום מגורים או מקום תפילה בכוונה לבצע גניבה או פשע, אשר בה הורשע הנאשם, ושדינה חמש שנות מאסר, לבין התפרצות למקום מגורים או מקום תפילה בכוונה לבצע גניבה או פשע, שדינה שבע שנות מאסר, אולם, אין בכך כדי ללמד על פער מהותי ברמת הענישה הנוהגת בשתי החלופות (ראו למשל את רע"פ 7329/14 אדלר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2014) שבו עלתה, במידה מסוימת, סוגיית האבחנה בין שתי החלופות שבסעיף 406 לחוק העונשין. באותו מקרה נדון עניינו של מי שהורשע בבית משפט השלום בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה וגניבה, בגין כך שהגיע לביתה של המתלוננת, צלצל באינטרקום ולאחר שהיא פתחה לו את הדלת, הוא נכנס ונטל ארנק שהכיל שני כרטיסי אשראי, מסמכים וכסף מזומן בסך של עשרות שקלים, ועזב את המקום. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה קודם, לצד עונשים נוספים. במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, שונתה הרשעת הנאשם מעבירת התפרצות לדירת מגורים לכוונה לגנוב לעבירת כניסה לדירת מגורים בכוונה לגנוב. בית המשפט המחוזי קבע כי גם אילו היה מקום לשקול את שינוי מתחם העונש ההולם בעקבות שינוי סעיף ההרשעה, כך שגבולות המתחם יהיו נמוכים יותר, הרי שהפער נמדד בפרק זמן של כחודשיים, ובכל מקרה אין בכך כדי להביא לשינוי העונש שהוטל על ידי בית משפט השלום. בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה, תוך שנקבע, בין היתר, כי מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון אלה). בכל מקרה, קביעת מתחם העונש ההולם תעשה תמיד בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה.
12. מכאן, לרמת הענישה הנוהגת.

(-) במסגרת רע"פ 5139/13 מרדכי מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.8.2013) נדון עניינו של נאשם שהורשע במספר התפרצויות לבתי כנסת וגניבה מתוכם, לצד עבירות התפרצות אחרות ושורה של עבירות נוספות. המתחם שנקבע בבית משפט השלום לגבי כל אחד ממעשי ההתפרצות לבתי הכנסת והגניבה מתוכם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור לבית המשפט המחוזי, ולאור ריבוי העבירות והעבר הפלילי, הוחמר העונש הכולל שהוטל על הנאשם מ- 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל ל- 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט העליון לא מצא לקבל את בקשת רשות הערעור שהוגשה.

(-) במסגרת ע"פ (מחוזי חיפה) 14386-02-13 מדינת ישראל נ' איזנברג [פורסם בנבו] (7.4.2013) נדון עניינו של נאשם שהורשע במספר עבירות של התפרצות לבתי כנסת וגניבה מתוכם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם, בגין כל אירוע התפרצות וגניבה בנפרד, מתחיל ב- 2-4 חודשי מאסר לריצוי בפועל ומסתיים ב- 6-8 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בשים לב לעונש הראוי לכל מקרה ומקרה, הטיל בית משפט השלום על הנאשם 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת עונש מאסר מותנה קודם במצטבר, לצד עונשים נוספים. במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נקבע כי יש להחמיר את עונשו של הנאשם, אשר לחובתו גם עמדו הרשעות קודמות, לכדי 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל (שכוללים את הפעלת המאסר המותנה הקודם).

(-) במסגרת עפ"ג (מחוזי חיפה) 40239-08-15 מדינת ישראל נ' סאהג'יאן [פורסם בנבו] (11.11.2015) נדון עניינו של נאשם שהורשע בשתי התפרצויות לבתי כנסת וגניבה, ובהתפרצות לדירת מגורים וגניבה ממנה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים. כן הופעלו עונשי מאסר מותנים בחופף ביניהם, אך במצטבר לעונש שהוטל בהליך זה. במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נאמר כי על פניו היה נכון לקבוע שני מתחמי עונש נפרדים, אחד בגין ההתפרצויות לבית הכנסת והשני בגין ההתפרצות לדירה, אולם בשני האירועים היה מקום לקבוע כי "הרף התחתון הינו שישה חודשים". בשורה התחתונה, לא מצא בית המשפט המחוזי להתערב בגזר הדין על אף אמירות לגבי הצורך בענישה מחמירה יותר, בנסיבות הכוללות.

(-) במסגרת עפ"ג (מחוזי ירושלים) 61119-06-16 ודעי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.6.2017) נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת גניבה מבית כנסת ובעבירת התפרצות לדירת מגורים. במסגרת הערעור לבית המשפט המחוזי נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין שני המעשים נע בין 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל ל- 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ובסופו של דבר הוקל העונש כך שהוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל חלף 21 חודשי מאסר לריצוי בפועל שהוטלו בבית משפט השלום.

(-) במסגרת עפ"ג (מחוזי ב"ש) 64760-02-20 פאוץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.5.2020) נדון עניינו של מי שהורשע בעבירות התפרצות למקומות תפילה, גניבה ועוד. הגניבות מבית הכנסת, שנעשו בעיקר מקופת הצדקה, התבטאו, בכל אחד מהמקרים, בסכומים קטנים (השווי המצטבר של הרכוש שנגנב לא הגיע לכדי 500 ₪). בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין כלל העבירות, בהן ראה כאירוע אחד, נע בין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 51 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והטיל על הנאשם 33 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת עונש מאסר מותנה קודם, לצד עונשים נוספים. במסגרת ערעור לבית המשפט המחוזי נקבע כי מתחם העונש ההולם שנקבע מחמיר עם הנאשם, לאור הנסיבות הכוללות, והעונש הוקל לכדי 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שכוללים את הפעלת המאסר המותנה הקודם.

- (-) במסגרת ת"פ (שלום חיפה) 7839-09-21 מדינת ישראל נ' ענתבי (22.3.2022) נדון עניינו של נאשם שהורשע בגין שלושה מעשי התפרצות וגניבה מקופות צדקה של בתי כנסת, וכן בגין עבירות נוספות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין כלל העבירות, נע בין 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. באשר לעונש, ולאור עברו הפלילי של הנאשם והערכת הסיכון להישנות עבירות, הוטל עליו עונש מאסר לריצוי בפועל למשך 12 חודשים, לצד עונשים נוספים.
- (-) במסגרת ת"פ (שלום חיפה) 10089-04-23 מדינת ישראל נ' ששון [פורסם בנבו] (24.5.2023) נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום תפילה וגניבה, בגין שלוש התפרצויות לבתי כנסת וגניבת כסף מזומן מקופות צדקה וממכונה אוטומטית למכירת שתיה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין כלל העבירות, נע בין 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל והטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל למשך 8 חודשים, לצד עונשים נוספים.
13. לאור כל המקובץ לעיל, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, ובעיקר בשים לב למעשה הכניסה החוזר לבית הכנסת, באותו הלילה; לכך שדובר במקום תפילה; לכך שניטל רכוש בדמות תפילין וטלית, ששווי עולה על 20,000 ₪, ולכך שרק חלק מהרכוש הושב, ובהינתן מדיניות הענישה כפי שהוצגה, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם ברכיב המאסר בפועל, שהוא הרכיב העיקרי במקרה דנן, נע בין 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים.
14. באשר לעונש שיש לגזור לנאשם, הרי שעונש זה אמור להיקבע בתוך מתחם העונש ההולם, בשים לב לכך שלא התקיימו הוראות החוק והפסיקה לחריגה ממתחם זה, ומשלא נטען כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם בכל מקרה.
15. הנאשם הודה בכתב האישום כלשונו, כאשר גם בחקירתו הוא נטל אחריות על המעשים בהזדמנות הראשונה. הנאשם הביע חרטה על המעשים וביקש לנהוג עמו במידת הרחמים, לאור מצבו הנפשי ולאור ההתמכרות, לפי מה שנטען. בזאת, גם חסך הנאשם זמן שיפוטי יקר. נסיבה זו יש לשקול לטובת הנאשם.
16. מנגד, לחובת הנאשם מספר הרשעות קודמות, בעבירות דומות כלהלן: בשנת 2015 הורשע הנאשם בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, לצד קשירת קשר לביצוע פשע, והוטל עליו עונש של מאסר מותנה בלבד, כשלצדו צו מבחן למשך שנה. בשנת 2020 הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים/תפילה, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, והוטל עליו עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים, לצד עונשים נוספים. בשנת 2020 הורשע הנאשם, פעם נוספת, בעבירה של גניבה והוטל עליו עונש מאסר מותנה. בשנת 2022 הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון לפריצה לבניין שאינו דירה, גניבה, איומים ועוד, והוטל עליו עונש מאסר לריצוי בפועל למשך 15 חודשים, תוך הפעלת עונשי מאסר מותנה קודמים, כך שסך הכל ריצה 20 חודשי מאסר בפועל, לצד עונש מאסר מותנה והתחייבות כספית שהם ברי הפעלה כעת.

17. עברו הפלילי של הנאשם מחייב את בית המשפט לשקול ביתר שאת את שיקולי ההרתעה, הן של היחיד והן של הרבים, וזאת במסגרת שקילת העונש הראוי בתוככי מתחם העונש ההולם שנקבע.
18. מעבר לנסיבות הללו, אין בנמצא נסיבות נוספות שיכולות להקל עם הנאשם מאלו המנויות בסעיף 40 לחוק העונשין, כאשר יובהר שוב כי מעבר לאמירות הכלליות לא הונח לפני בית המשפט כל בסיס של מידע לגבי התחלואה הנפשית הנטענת או לגבי ההתמכרות ממנה סובל הנאשם. מכל מקום, נסיבות אלו יכולות דווקא להגביר את הסיכון הנשקף לביצוע מעשים דומים בעתיד, ולכך גם השלכה על שיקולי ההרתעה.
19. במצב דברים זה, ובעיקר לאור העבר והחזרה על המעשים הדומים, ושעה שעונשי מאסר בפועל ועל תנאי לא הביאו להרתעת הנאשם, אך תוך התחשבות בהודאת הנאשם והבעת החרטה, בכל מקרה, מצאתי לקבוע את עונשו של הנאשם קרוב לאמצע מתחם העונש ההולם שנקבע.
20. אשר להפעלת עונש המאסר המותנה, הרי שמצוות המחוקק בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין להורות על הפעלה מצטברת של עונש זה, כברירת מחדל, וכל סטייה צריכה להיעשות מטעמים שיירשמו בלבד. בעניין זה קבע בית המשפט העליון כי:
- "...ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה של הטלת עונשים בגין עבירות שונות, באופן מצטבר או חופף, עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לכיוון של תפיסה המעניקה מעמד בכורה לגישה הרואה בהטלת עונשים באופן מצטבר כנקודת המוצא. גישה זו נגזרת בין היתר מעקרון ההלימה, שהוא עקרון היסוד לענישה שנקבע בתיקון 113 (סעיף 40 לחוק העונשין), והמחייב כי עבריו יישא בעונש הולם בגין כל עבירה שביצע. גישה זו חלה גם לענין הפעלת עונש מותנה, כעולה בבירור גם מלשונו של סעיף 58 לחוק העונשין" (ע"פ 10173/16 מדינת ישראל נ' טאהא, [פורסם בנבו] (14.2.2017)).
- הנאשם בעל הרשעות קודמות, לרבות בגין עבירות דומות, שבגין הוטלו עונשי מאסר בפועל ועל תנאי. טעם זה אך תומך במסקנה שלפיה יש לנקוט על פי הכלל ולא החריג, ובכל מקרה לא הונחו טעמים מדוע יש להורות על הפעלת המאסר המותנה בחופף לכל עונש שיוטל על הנאשם בגין הרשעתו הנוכחית. משכך, מצאתי להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה, בן חמישה חודשים, במצטבר לעונש הנוכחי. כמו כן, מצאתי להורות על הפעלת ההתחייבות הכספית שהוטלה על הנאשם.
21. לצד האמור, ולאור כך שלא כל הרכוש הושב, ובהינתן השווי של הרכוש שנגנב ולא הוחזר לבעליו, סברתי כי לא ניתן להימנע מהטלת עונש של פיצויים על הנאשם, אף אם לא במלוא השווי, כאשר כבר נקבע כי "... יכולותיו הכלכליות של העבריו אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצויים..." (רע"פ 7329/14 אדלר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2014)).
22. סוף דבר, ולאור כלל הטעמים שצינו עד כה, הריני להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. עונש המאסר המותנה, בן 5 חודשים, שהוטל במסגרת ת"פ (שלום קריות) 23632-10-21, יופעל וירוצה במצטבר לעונש המאסר שהוטל בגין ההרשעה הנוכחית. למען הסר ספק יובהר כי על הנאשם לרצות 15 חודשי מאסר בסך הכל, בניכוי ימי מעצרו.
- ג. הפעלת ההתחייבות הכספית שהוטלה במסגרת ת"פ (שלום קריות) 23632-10-21, על סך 1,000 ₪. הסכום ישולם עד ליום 1.3.2025.
- ד. 9 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה לפי סעיף 406 או 407 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- ה. 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
23. לצד אלו, אני מורה על תשלום פיצויים לע"ת 2, על פי פרטים שתעביר המאשימה תוך שבעה ימים, על סך 4,000 ₪. הפיצויים ישולמו עד ליום 1.6.2025.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.
- ניתן היום, י"ב חשוון תשפ"ה, 13 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.